

BABAMIN BEBEĞİ

Hani bazı günler aşırı bir sıcak insana ne yapacağını şaşırtır ya, işte öyle günlerden birindeyiz. Kahvaltımızı bitirdikten sonra gazeteleri gözden geçiriyor, bir yandan da onları yelpaze gibi katlayarak serinlemeye çalışıyoruz. Evimizin önündeki sofada kuzenlerinle birlikteyim. Böyle sıcak havalarda tek sığınağımız orası. Şu dut ağaçlarının gölgesi de olmasa nereye gideriz bilmem? Canım hiçbir şey yapmak istemiyor. İçimde bir yorgunluk, bir bıkkınlık duygusu... Masada dün gecedan kalmış bir kitap var, uzansam alacağım, üstelik merak da ediyorum, ama kollarımda güç yok. Üşeniyorum. Büyük kuzenim az ötede. Belki o benden daha zindedir diye düşünüp,

“Serap, şu kitabı verir misin?” diyorum.

Önce duymazlıktan geliyor, sonra sesimi kulağına yeni ulaşmış gibi kafasını ağır ağır kaldırıyor, kitaba

bakıyor ve yeniden elindeki gazeteye kaydırıyor bakışlarını. Sesini biraz daha yükseltiyorum:

“Versene!”

“Allah versin,” diyor buz gibi soğuk bir sesle.

Kitabı vermemesinden çok, beni ciddiye almamasına bozuluyorum. Ama pes etmeye de niyetim yok:

“Bunu unutma! Sen de bir gün benden bir şey istersin.”

Hanımefendi yüzüme bakmaya zaman ayırıyor. Ama sesi başka telden çalıyor:

“Ne oldu ki?”

İjice sinirleniyorum:

“Daha ne olsun? Şu kitabı ver dedim, vermedin!”

“Allah versin dedim ya. O da mı vermedi?”

“Evet, vermedi.”

“Öyleyse Yasemin versin,” diyor alaycı bir yüzle gözlerimin içine bakarak. Yasemin masanın öteki ucunda. Adının geçtiğini duyar duymaz o da atılıyor:

“Yasemin senin cezanı versin.”

Serap ısrarlı:

“Ne var versen? Ölüyor müsün?”

“Sen versen ne olur? Sen ölüyor müsün?”

“Ama sen daha yakınsın.”

“Hayır, sen daha yakınsın.”

Serap kitaba bir daha bakıyor. Yasemin’in dediği doğru. Kendisi gerçekten kitaba daha yakın. Hemen

sandalyesini geriye çekip masadan da, kitaptan da uzaklaşıyor.

“Bak, şimdi sen daha yakınsın.”

İş büyüyecek gibi. Başlatan ben olduğuma göre bitiren de ben olmalıyım. Sandalyemden hafifçe kalkıp kitaba uzanıyorum.

“Tamam, vazgeçtim. Kendi kitabımı kendim alırım ben. Kabahat sizden yardım isteyende zaten.”

“Madem o kadar yiğitliğin vardı, baştan niye göstermedin peki?” diyor Yasemin.

“Sana ne?”

“Saman ye.”

“Ben tokum, sen ye.”

Tartışmanın büyümesini arkamızdaki ayak sesleri engelliyor. Kafanızı çevirip bakıyoruz. Babam geliyor. Üçümüz de susuyor, sanki hiçbir şey olmanış gibi gazetelere eğiliyoruz. Babam yaklaşıyor.

“Ne haber baba?” diyorum sevinçli bir sesle.

“Haberler sizde,” diyor. “Gazetelerin içine gömüldüğünüze göre...”

Kimseden ses çıkmıyor. Babam bir şeylerden huy-lanıyor.

“Ne oldu? Bir şeye mi canınız sıkıldı sizin?”

Demek ki bazı şeyler yüzümüzden anlaşılıyor. Serap durumu toparlıyor:

“Hava çok sıcak da dayı, o yüzden ne yapacağımızı bilemiyoruz.”

“Evet dayı,” diyor Yasemin de. “Gerçekten. Hiçbir şey yapacak halimiz yok. Doğan’ın elindeki şu kitap var ya, inanır mısın demin içtümüz de onu şuradan şuraya koyamadık.”

Babam tuhaf bakışlarla bakıyor yüzümüze. Yasemin’in sözlerinden pek bir şey anlamadığı belli, fakat bozuntuya vermiyor. Ben ise sesimi çıkarmıyor, babanı izlemekle yetiniyorum.

Sular kesik olduğu için az ötedeki su tankına gidip elini yüzünü yıkıyor babam. Bahçeden geldiği için üstü başı tozlu. Havluya uzanıp kurulanırken her zaman yaptığı bir şeyi, sanki ilk kez aklına gelmiş gibi heyecanlı bir ses tonuyla yineliyor:

“Bir soru sorayım mı size?”

Aslında hepimiz bu sorulardan bıkmışız ama ne yapalım, “Sor” diyoruz ister istemez. O da soruyor:

“Söyleyin bakalım, binin yarısı kaç?”

Birbirimize kaçamak bakışlar atıp gülümsüyoruz. Bu gülümseyiş az önceki gerginliğimizi biraz olsun yumuşatıyor. Şimdi karşımızda ortak bir rakip varmış gibi birbirimize yakınlaşıyoruz. Hepimizin adına Serap konuşuyor:

“Kaç olacak dayı, elbette beş yüz.”

“Böyle bebek soruları sormaktan vazgeç artık baba,” diyorum ben de.

Babam havluyu yerine asarken, “Hayır,” diyor “bilemediniz.”

Bakıyoruz ki sesi ciddi, biz de onu ciddiye alıyoruz hemen.

“O zaman sen söyle dayı. Biz de öğrenelim.”

Yasemin gerçekten merak ediyormuş gibi soruyor bu soruyu. Babam da durumu fark ediyor ve fazla nazlanmadan yanıtı yapıyor:

“Efendim; binin yarısı, dört yüz yirmi beştir!”

Şaka mı yapıyor diye yüzüne bakıyoruz. Yoo, hiç de öyle görünmüyor, şaşıyoruz.

“Nasıl yani?”

“Nasıl olacak, binin yarısı, bal gibi dört yüz yirmi beştir.”

“Olur mu öyle şey?”

“Olur olur, pek de güzel olur.”

Pazarlığımız uzun sürüyor, fakat anlaşıyoruz. Sonunda babam baklayı ağzından çıkarıyor:

“Binin yarısı dört yüz yirmi beştir. Çünkü 4 tane 125, beş yüz eder.”

Dört ve yüz yirmi beş sayılarını vurgulayarak söyleyince üçümüz de sorudaki söz oyununun farkına varıyor ve rahatlıyoruz. Bu soru bizi iyice gevşetiyor olmalı ki Yasemin yenisini istiyor:

“Dayı, bir tane daha sor.”

“Sorayım: Adamın birine kaz demişler...”

Daha sözünü bitirmeden üçümüz birden bağıyoruz:

“O da gitmiş, kazanmış.”

Üç yaşından beri bu soruyu soruyor bize. Öyle ezberlenmiş ki daha ilk sözcüğü duyar duymaz gerisini getiriyoruz. O da bunu bildiği halde hiç bıkmadan, usanmadan yineliyor. Bazen babamı anlamakta zorlanıyorum. Çocuk mudur nedir! Gülerек evin içine giriyor sonra. Biz de başka bir konu buluyoruz kendimize. Babamın soruları moralinizi düzeltiyor. Her şey eskisi gibi oluyor birdenbire. Serap ve Yasemin’le az önce yaptığımız çekişmenin izleri buharlaşıp uçuyor. Havanın sıcaklığı bile daha az etkili şimdi.

Babam içeride fazla kalmıyor. Bu kez giyinmiş kuşanmış olarak karşımızda.

“Nereye baba?”

“Pazara gidiyoruz.”

“Ben de geleyim mi?”

“Sen bilirsin, istiyorsan gel.”

“İstiyorum.”

Aceleyle kalkıp giyinmeye gidiyorum. Giderken arkamdan babamın sesini duyuyorum:

“Siz de gelsenize,” diyor Serap’la Yasemin’e. Onlar da kabul ediyorlar olmalı ki, “Hadi o zaman, çabucak giyinin,” diye sesleniyor yumuşacık.

Çok geçmeden arabada buluyoruz kendimizi. Annem ve halam da bizimle birlikte. Altı kişiyiz. Pazar

yeri evinize çok uzak değil, ama yürüyerek de gidilmez doğrusu. Hele böyle sıcak bir havada... Üstelik pazar öyle kalabalık ki iğne atsan yere düşmez dedikleri türden.

Arabayı park etmek için bir süre dolandıktan sonra pazarın hemen yanında uygun bir yer buluyoruz. Burası bizim için iyi aslında. Çünkü az ileride küçük bir çocuk parkı var. Babanlar pazardayken biz de orada zaman geçirebiliriz diye düşünüyorum. Bu düşüncem herkes tarafından onaylanıyor. Fakat tam ayrılırken babam başka bir şey söylüyor:

